

Ekumeniska Följeslagarprogrammet i Palestina och Israel

Nyhetsbrev nr 2 mars 2009

Fredsaktivist firar 100 år

Det är fredag, klockan är ett på eftermiddagen i västra Jerusalem och den judiska vilodagen, sabbaten, kommer att påbörjas om några timmar. Vi följeslagare som är placerade i Jerusalem befinner oss på Paris Square tillsammans med kvinnor från den israeliska freds rörelsen Kvinnor i Svart. Text och bild: Sofie Henell

Det är en del av vårt uppdrag att stödja dessa kvinnors manifestation mot den israeliska statens ockupation av Palestina. Som följeslagare kommer vi att stå här varje fredag fram tills dess att vi åker hem om tre månader. Många av de israeliska kvinnorna vi står bredvid har stått här varje fredag i tjuogoett år och tre veckor; så länge har Kvinnor i Svart manifesterat vid samma gatukorsning i Jerusalem.

Denna fredag är extra speciell och till och med festlig. Anledningen är att en av kvinnorna i svart, Anna Colombo, firar sin 100-års dag. Hon är elegant klädd, helt i svart, där hon sitter och håller i ett av plakaten i form av en stor svart hand som säger "Stoppa ockupationen!" på hebreiska. Jag håller ett plakat med samma text på engelska och andra håller samma budskap fast på arabiska. Vi äter ostpannkakor och dricker limoncello som födelsedag-

barnets son bjuder oss på och Anna ler med hela ansiktet när vi säger 'mazel tov': grattis på hebreiska.

Några dagar senare befinner jag mig ännu längre västerut i Jerusalem, i Annas lägenhet tillsammans med Anna själv och hennes son Rimmon. Jag blir bjuden på fin choklad och säger till Anna att om det är något som hon inte vill svara på eller prata om så får hon säga ifrån. Hon skakar bestämt på huvudet och svarar att hon är väldigt öppen med allt och att det inte finns något hon inte kan prata om. Anna börjar berätta om sin bakgrund: – I Israel så är vi lite speciella, det är inte så många judar från Italien här. De flesta judar från Italien flydde till Amerika när förföljelserna, pogromerna, pågick och inte till Israel. Jag befann mig dock inte i Italien under andra världskriget utan tillsammans med min make i Rumänien. Men min

familj däremot, mina föräldrar och min bror, var där och det var först efter kriget som jag fick veta vad som hade hänt med min familj; att de hade blivit skickade till Auschwitz och att de dog där.

Jag frågar Anna om hur det kommer sig att hon bestämde sig för att flytta till Israel, vilken bild hon hade av landet och om det skiljde sig från den verkligheten hon såg när hon väl kom hit: – 1948 skiljde jag mig från min man i Rumänien och flyttade tillbaka till Italien. Jag besökte Israel flera gånger som turist och hade bestämt mig för att flytta hit som pensionär, vilket jag även gjorde 1968. Min son hade då bott här i två år. Första gången jag åkte till Israel var 1935. Min bild av Israel såg väldigt annorlunda ut då från nu. Jag såg att det fanns araber här, men mest såg jag kibbutzer och det som den sionistiska rörelsen ville att jag skulle se. Efter 1948 läste jag judiska tidningar i Italien som skrev väldigt positivt om staten Israel. Jag visste ingenting om vad som hade hänt araberna här då; att de hade varit tvungna att fly och att folk blev ivägskickade. Inte heller visste jag att det fanns militärt styre i de arabiska områdena. Mannen jag skiljde mig ifrån befann sig här i Israel under 1950-talet och när jag träffade honom senare så frågade jag honom: 'Visste du?' och han svarade att han inte hade vetat. Min bild av hur sionismen hade blivit tillämpad ändrades.

Vi kommer in på hur det kommer sig att hon har valt att engagera sig i just Kvinnor i Svart och Anna svarar att: – Jag ville vara aktiv och det är svårt i min ålder. Kvinnor i Svart är vad jag kan göra i min ålder! Kvinnor i Svart står, eller sitter om man är i Annas ålder, varje fredag vid en central vägkorsning och det är många som åker förbi som antingen pekar finger eller skriker och svär, eller båda delarna. Det förvånar mig att detta är ett återkommande fenomen varje fredag och

att folk inte ger upp. Man skulle annars kunna tänka sig att folk borde ha tappat intresset för att skrika åt de, till mestadels, äldre damerna efter 21 år och att manifestationen borde ha blivit en institution som folk förbiser. Anna säger att hon tror att det har mycket med utbildningen i Israel att göra: – Många ungdomar blir undervisade till att vara nationalistiska. Anna tillägger dock att det så klart finns folk i den yngre generationen som håller med om vad Kvinnor i Svart står för och berättar för mig om de yngre tjejer som ibland kommer och deltar i manifestationen. Anna fortsätter med att säga att flera svordomar haglar på grund av att många tror att bara för att man försvarar palestinierna så är man emot judarna. – Det är därför polisen måste vara där varje fredag på utsatt tid. Ibland ropar folk 'Åk tillbaka till Amerika!' De tror nämligen inte, eller kan inte förstå att en "riktig" israel kan stödja palestinierna. Anna skrattar till och säger att det en gång var en grupp med folk som skrek 'Hora!' till henne: – Kan du tänka dig att bli kallad det i min ålder?! Men jag skrek tillbaka! De

andra damerna jag har pratat med under manifestationen brukar säga att de har hört allt man kan höra efter 21 år och att de har blivit mer eller mindre immuna emot vad som sägs. Sen brukar de tillägga att det är ganska skönt att ha nedsatt hörsel!

Men var kommer då motivationen ifrån? Varför ger kvinnorna inte upp? Anna menar att för hennes del så är det här enda sättet att uttrycka de åsikter som hon står för, det vill säga: ge tillbaka det ockuperade området och sluta fred. Hon tillägger också att hon är emot alla typer av fascism samt alla former av ockupation, totalitarism och odemokratiska former av styrelseskikt.

Vi kommer oundvikligen in på den senaste tidens händelser i Gaza. Anna menar att staten Israel måste öppna Gazas gränser, men poängterar också besvikelsen hon känner över arabländernas brist på agerande. Hon återberättar en konversation hon hade häromdagen: – Jag jobbade som lärare innan jag blev pensionär och igår hade jag en gammal student från Italien som kom och besökte mig. Hon frågade mig: 'Varför måste vi judar ta hand om folket i Gaza,

är inte det arabländernas uppgift?' Jag svarade att först och främst så är det vi som ockuperar och för det andra så var det så man resonerade i Europa på 1900-talet 'låt judarna ta hand om judarna, varför ska vi göra det?'

Till slut frågar jag om vilken lösning hon förespråkar och om hon tror att det kommer att bli fred mellan Israel och Palestina? Anna säger att hon tror på en tvåstatslösning och att hennes idé om sionism är att den ska lösa judarnas utsatthet och problem, men understryker att den inte ska skapa problem för andra: – Man önskar att vi kunde ha lärt oss av historien. Vidare säger Anna att hon inte kan föreställa sig målet; fred. Men att bara för att hon har svårt att föreställa sig det så betyder det inte att det inte kan hända. Hennes son tillägger också att: – Till exempel så kunde vi inte föreställa oss fred med Egypten innan Anwar Sadat kom till makten. Anna avslutar med att säga att jag är välkommen tillbaka till hennes hem när jag vill och på tal om fred och framtiden så understryker hon att: – Det måste finnas en lösning och en möjlighet för fred!

Besök av följeslagare

Grupp 29: Tore Persson, Johanna Borgen, Helena Kuomi, Kaisa Huuva, Carina Åstrand och Pehr-Albin Edén är hemma igen. En viktig del i följeslagarnas arbete efter hemkomsten är att informera och berätta om vad de upplevt. Intresserad av att någon kommer till din förening? Kontakta oss: seappi@skr.org.

**Sveriges Kristna Råd
söker följeslagare till
Israel och Palestina
hösten 2009.**

Information och ansökningsblankett
finns på www.skr.org/foljeslagare. Vi
behöver din ansökan **senast 16 mars**.

Ekumeniska följeslagarprogrammet i Palestina och Israel

Sveriges Kristna Råd
172 99 Sundbyberg
Tel 08-453 68 00
Fax 08-453 68 29

seappi@skr.org
www.skr.org/foljeslagare

Följeslagarprogrammet

Genom det Ekumeniska följeslagarprogrammet i Palestina och Israel kommer människor från olika delar av världen som ekumeniska följeslagare för att stödja de som arbetar för en rättvis fred. Syftet med närvaron är att dämpa våld, att främja respekten för folkrätten samt att genom praktisk solidaritet stödja utsatta grupper – såväl palestinier som israeler.

Ekumeniska följeslagarprogrammet i Palestina och Israel (EAPPI) är ett internationellt projekt som drivs av Kyrkornas Världsråd. Initiativet till programmet kom ursprungligen som en förfrågan från kyrkoledare i Jerusalem om en internationell närvaro i området.

Sveriges Kristna Råd är huvudman för Seappi och följande organisationer står bakom programmet i Sverige: Svenska kyrkan, Svenska Baptistsamfundet, Sveriges Ekumeniska Kvinnoråd, Diakonia, KFUK-KFUM, Individuell Människohjälp, Kristna Fredsrörelsen, Svenska Missionskyrkan, Sabeel Sverige, Broderskapsrörelsen, Studieförbundet Bilda och Justitia et Pax.